

denne Receipt eller ikke. De fri Fattiglæger vil Staten og Kommunen kunne betale, og Medicinen kunne de faae 75 pCt. eller maasse op til 100 pCt. billigere end nu, naar de indrette deres Apothekervæsen paa en noget anden Maade. Men jeg vil dog sige, at jeg alligevel vilde have sat mere Pris paa denne Paragraf, hvis den havde været støttet af § 1 og § 2 i Lovforslaget. Jeg tør ikke her gaa i Rette med det høitærede Udvalg, men det forekommer mig, at de første Gang vare mere enige med den ærede Forslagsstiller eller mere villige til at gjøre Noget i denne Henseende, men maasse jeg husker feil. Jeg tror nu ikke, at § 1 er saa farlig, som man vil gjøre den til. Lad os tænke os, hvorledes Stillingen er. Vi henvise til de frie Fattigkasser og til den eventuelle Sygekassehjælp eller til de Hjælpekasser, hvorom vi have Forslag foreliggende. Der kan være Noget i det, hvis det var Andet end Lovforslag, men nu tager jeg Stillingen, som den faktisk er i Lovgivningen. Vel have vi fri Fattigkasser i alle Kommuner; men i den Kommune, der trænger haardest, nemlig Kjøbenhavn, har man ikke en saadan. Andre Kommuner i Landet have i de senere Aar ydet Bidrag, somme Steder meget betydelige, for igjennem de frie Fattigkasser at tilfredsstille deres humane Sind og komme Nøden til Hjælp paa en smuk Maade, medens Kjøbenhavns Kommune som saadan ikke har udredt en eneste Dre i lignende Retning. Man kan vistnok finde Kommuner i Landet, som have ydet indtil 1 Kr. pr. Hoved i Bidrag til de Fattiges Kasser. Lad os blot sætte, at de have ydet 50 Dre pr. Hoved, saa vil det svare til 160.000 Kr. aarlig af Kjøbenhavns Kommunekasse, men ikke en Dre har den ydet. Saaledes er Forholdet i dette Dieblit. Naar man nu lige overfor det siger, den enkelte Mand, for hvem Sygdom eller andre Forhold have gjort det nødvendigt at faae Hjælp, han maa paa kort Tid hjælpes, saa siger man: vel, der er ikke Noget i Veien, men saa indskrive vi Dig med guldne Ord i Fattiglisten, man vil gjerne have saa mange paa Listerne over det offentlige Fattigvæsen som muligt. Ja, man vil maasse ikke saa gjerne have dem, men man siger: Vil Du Noget, skal Du indspores der, altsaa paa den Maade fanger man efter dem, der skulle have Hjælp. Derimod vil man efter Forslaget sige: Vi skulle hjælpe Dig, kan Du komme over det denne Gang, og det er en Vresfag for Dig, saa bliver Du ikke indstrevet i Bøgerne — det kan hænde for mangfoldige Mennesker, at de en eneste Gang i deres Liv kunne komme i et saadant Tilfælde — men vi ere desværre

nødte til af saa mangfoldige Grunde at sige: Kommer Du igjen, eller varer Din Trang længere, bliver Du indstrevet. Hvad i al Verden vilde der tabes, og hvem vilde tabe derved? Ja, man kunde jo sige: Der er jo dem, som i Vintertiden paa Grund af Nødstilstand alligevel blive hjulpsne eller maasse lide lidt mere Nød, inden de komme til Fattigvæsenet. § 2 er heller ikke farlig, thi det er Kommunalbestyrelsen selv og ikke Arbejderforeninger eller deslige, som Forslagsstilleren har sagt skal afgjøre, om der er ekstraordinær Arbejdsløshed. Og hvad Fornøielse har saa Kommunalbestyrelsen af at faae disse ekstraordinært Arbejdsløse, som skulle have Hjælp, ind paa det offentlige Fattigvæsens Lister? Jeg tror nu, at man har ladet sig forkrætte for meget af disse Paragrafer, uagtet Begrænsningen i dem i Virkeligheden taler for deres Anvendelse. Derfor vilde § 3 støttet af disse Paragrafer have endnu mere Betydning, men jeg gjentager: ere De sikre paa at faae Deres §§ 3 og 4, naar De gaae forbi § 1, saa er § 3, naar vi ændre den rigtigt, i sit Hovedindhold, som den staar i Forslaget, af umaadelig Interesse. Jeg veed nu ikke, om De ere enige med det høitærede Minister, men vi have hørt Koster her fra 3 Talerere, der pegede paa Landstinget, og det forekommer mig rigtigt nok, at det er næsten at slaa sine Fordringer for stærkt ned, uden at De endogaa vide, om De faae det Thing med, der er tilbage. Det forekommer mig at være en betænkkelig Forhandlingspolitik. Jeg kan forstaa, at man kan erklære sig villig til Indrømmelser, naar alle Faktorer ville komme En i Møde paa den Vej, som vi burde være komne ind paa for længe siden. Det ligger jo overhovedet i Samarbejdets eget Princip. Men at indlade sig paa Forhandlinger og uden nogen Garanti for, hvad der vil komme ud deraf, at give Slip paa den ene gode Bestemmelse efter den anden, det begriber jeg ikke Grunden til. — Dernæst er der i Forslag til § 4 en lille Bestemmelse, jeg vil omtale. Det er den, at Klager over Kommunalbestyrelsens Skøn over, om Vedkommende har Formue — det er vel sagtens det, der menes — skulle afgjøres af Overøvrigheden, eventuelt Indenrigsministeren. Det forekommer mig naturligare, at Sogneraadenees første Foresatte i alle Fattigvæsens og økonomiske Sager, som jo Amtsraadene ere, ligesom Indenrigsministeren er det for Byraadene, bleve satte i Stedet for Overøvrigheden. Denne har jo en særlig Stilling ved Fastsættelsen af Alimenteringsbidrag og Lignende, men det kommer jo ikke her i Betragtning. Jeg vil altsaa foreslaa, at man